

motiveras med att en eventuell förhandlingsöverenskommelse kan komma att lösa en del av problemen för vissa grupper av arbetstagare.

De uppsägningar som här åsyftas är självfallet endast de obefogade. Även om sådana uppsägningar i praktiken är sällsynta, är det för den enskilde och hans familj av vitalt intresse att få känna verklig trygghet i anställningen. En förutsättningslös utredning av frågan om uppsägningskydd bör med hänsyn härtill inte längre skjutas åt sidan genom hänvisningar till eventuella förhandlingslösningar, som dels kan låta vänta på sig och som dessutom aldrig kommer att täcka hela fältet med en för alla medborgare likvärdig rättstrygghet.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära en utredning syftande till att förslag avges om ökat skydd för arbetstagare mot obefogade uppsägningar, s. k. uppsägningskydd, samt

att riksdagen måtte besluta biträda den i proposition nr 14 anmälda ILO-rekommendationen nr 119 angående skyddsregler till förmån för arbetstagare vid uppsägning av anställningsavtal.

Stockholm den 21 januari 1964

Henning Gustafsson

i Skellefteå

Mac P. Hamrin

i Kalmar

Erik Tobé

Augustinus Keijer

Cecilia Nettelbrandt

Sven Gustafson

i Göteborg

Gunnar Helén

Nr 110

Av fru Ryding m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 14, med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens år 1963 vid dess fyrtyosjunde sammanträde fattade beslut.

(Lika lydande med motion nr 85 i Första kammaren)

Stockholm i januari 1964

Gunvor Ryding

Helmer Holmberg

Henning Nilsson